

Η κομματοκρατία, ο ΣΥΡΙΖΑ και η συνθηκολόγηση

Γράφει ο **Γιώργος Κοντογιώργης**

Με την είσοδο της Ελλάδας στη μνημονιακή περίοδο, η Αριστερά συντάχθηκε με το μέτωπο των αντιμνημονιακών, προσάπτοντας σε ΝΔ και ΠΑΣΟΚ ότι υπετάγησαν στους δανειστές και δεν διαχειρίστηκαν σθεναρά μια εναλλακτική λύση. Υποσχέθηκε μια άλλη πολιτική, που θα “έσκιζε τα μνημόνια” και θα διαπραγματευόταν με τους δανειστές, κάνοντάς τους να χορεύουν στον ρυθμό της “πεντοζάλης” και του “ζουρνά”. Περαιτέρω, θα απάλλασσε περαιτέρω την Ευρώπη από τις πολιτικές της λιτότητας και τη γερμανική ηγεμονία και θα την επανέφερε στο αξιακό περιβάλλον της «δημοκρατίας, της αλληλεγγύης, και των δικαιωμάτων».

Οι διαπραγματεύσεις που ακολούθησαν, με την άνοδό της συριζαίας Αριστεράς στην εξουσία, η ηγεσία της απέληξε σε μια άνευ προηγουμένου συνθηκολόγηση της χώρας με τους δανειστές και σε ένα νέο μνημόνιο. Προφανώς μη αναγκαίο, αλλά αναπόφευκτο στο μέτρο που η συριζαία Αριστερά παραμένει εμμονικά καθεστωτική και σαφώς επαχθέστερο από τα προηγούμενα, αφού ολοκληρώνει

την αποδόμηση του παραγωγικού και κοινωνικού ιστού της χώρας, οδηγώντας την σε μια παραδειγματική εξαθλίωση.

Η συριζαία Αριστερά προσφέρει το μέτρο για να αντιληφθούμε το γιατί της ελληνικής κακοδαιμονίας και της αδυναμίας της χώρας να βγει από την κρίση. Πρωταρχικά διότι η άνοδος της στην εξουσία ανέδειξε αυτό που απέκρυπτε επιμελώς, πλην όμως εφάρμοζε με σύστημα όπου βρέθηκε σε θέσεις εξουσίας. Την βαθιά της αντιδραστική της φύση, μια εκφυλισμένη ιδεολογική προσήλωση στην ολιγαρχική κομματοκρατία και, ιδίως, μια προσωποπαγή αντίληψη της εξουσίας και ιδιοκτησιακή προσέγγιση του κράτους.

Πριν καλά καλά παρέλθει το εξάμηνο στην διακυβέρνηση της χώρας, εξεδήλωσε απροσχημάτιστα το πραγματικό της πρόσωπο: από τον λαό που ανήλθε μαζί της στην εξουσία, στον λαό, που εφόσον αντιδρά στην εξομοίωσή της με τη Δεξιά, είναι όχλος. Στη συνέχεια, διότι κατεδείχθη πως η μακρόχρονη θητεία των στελεχών της στην πολιτική αντιπολίτευση, απέβλεπε στο παρασιτικό τους βόλεμα στους θεσμούς του κράτους, στη μεταβολή κυριολεκτικά του δημοσίου χώρου σε ιδιωτικό φέουδο.

Άγνωστος τόπος

Η πολιτική τους πράξη εξαντλείτο στη νομή του κράτους, στην χειραγώγηση της κοινωνίας, με όπλο την ιδεολογική της αλλοτρίωση, ή τον έλεγχο των θεσμών και των “διαδικασιών”. Όπως απεδείχθη, για όσους δεν τους γνώριζαν, η συσσώρευση πολιτικής γνώσης και εμπειρίας με σκοπό την θεραπεία του κοινού συμφέροντος, ή έστω την προώθηση μιας ταξικής ιδεολογίας αποτέλεσε σταθερά άγνωστο τόπο για την Αριστερά.

Η επίκληση της αριστερής ιδεολογίας υπήρξε εξ ολοκλήρου προσχηματική. Αφενός διότι ούτως ή άλλως η Αριστερά δεν έχει πια τίποτε να πει και αφετέρου επειδή οι θαμώνες της κομματικής της νομενκλατούρας δεν έχουν καμία σχέση ούτε με το παρελθόν της ούτε με το μέλλον της προόδου. Όπως και τα δεξιά ή άλλα κόμματα, έτσι και τα αριστερά, δεν είναι παρά προθήκες μηχανισμών για τη στέγαση των λυμεώνων του κράτους.

Σ’ αυτόν το σκοπό θητεύουν, τη νομή της εξουσίας θεραπεύουν, αποτελώντας ουσιαστικά ξένο σώμα στην ψυχή της χώρας. Τα εθνικά ζητήματα, τα ζητήματα γενικότερα της εξωτερικής πολιτικής, στα οποία εμπλέκεται η χώρα, η παραγωγική δόμηση της οικονομίας, η λειτουργία του κράτους με μια στοιχειώδη αρμονία με τις ανάγκες του πολίτη, κλπ αντιμετωπίζονται καφενειακώ τω τρόπω και ως έτυχε.

Θύμα των εξωτερικών επιλογών

Η προσέγγιση και ιδίως η διαχείριση της ελληνικής κρίσης από την Αριστερά παρουσιάζει ως προς αυτό ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον. Με την είσοδο στην κρίση, ο ΣΥΡΙΖΑ έδειξε με όλους τους τρόπους να μην αντιλαμβάνεται τον χαρακτήρα της και την φύση του ελληνικού προβλήματος. Απέδωσε την κρίση στον παγκόσμιο καπιταλισμό και, σε ότι αφορά στην ΕΕ, στο “ευρώ”, υπονοώντας ότι η χώρα είχε πέσει θύμα των εξωτερικών της επιλογών από τις κυβερνήσεις της Δεξιάς και του ΠΑΣΟΚ.

Επομένως, στο εσωτερικό της δεν είχε τίποτε να πράξει ως προς αυτό. Η σταδιακή εναρμόνιση της ρητορικής της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ στο κεκτημένο της ΕΕ και του ευρώ δεν απομάκρυνε την ηγεσία του από το κεντρικό της επιχείρημα ότι η ελληνική κρίση όφειλε να αντιμετωπισθεί αποκλειστικά έξω από τα σύνορα της χώρας, στο πλαίσιο της ΕΕ.

Η επιλογή αυτή, έφερνε εξ αντικειμένου την συριζαία κυβέρνηση αντιμετώπι με την θεμελιωδώς αντιμνημονιακή της στρατηγική. Διότι οποιαδήποτε διαπραγμάτευση με την τρόικα έθετε

αυτοδικαίως ζήτημα συνομολόγησης ενός νέου μνημονίου. Για να στηρίξει την στρατηγική της, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ προέβαλε το επιχείρημα ότι θα έπειθε τους δανειστές και θα έκαμπτε τη γερμανική αδιαλλαξία με τη δύναμη του λόγου ή, εναλλακτικά, ότι θα τους εξανάγκαζε, αφού η Ελλάδα αποτελούσε “συστημικό” κίνδυνο για την παγκόσμια οικονομία, για το ευρώ και για την συνοχή της ΕΕ.

Άτακτη συνθηκολόγηση

Πού σκόνταψε τελικά η παταγώδης αποτυχία της ελληνικής πλευράς; Να υποθέσουμε ότι δεν διέθετε όντως επιχειρήματα ή ότι η συνολική βαρύτητα της χώρας δεν επαρκούσε για να οδηγήσει σε ένα διαφορετικό αποτέλεσμα; Νομίζω ότι η άτακτη συνθηκολόγηση της χώρας εξηγείται μόνο από το γεγονός ότι εξακολουθεί να κυβερνάται από το πνεύμα και το καθεστώς της δυναστικής κομματοκρατίας.

Πρώτα πρώτα διαπιστώνεται μια πλήρης απουσία στρατηγικής σε ότι αφορά στο στόχο, στις προτεραιότητες, στη διαχείριση της ελληνικής υπόθεσης και εννοείται στην γνώση των διεθνών συσχετισμών. Εάν όντως ο στόχος ήταν για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ η εξυπηρέτηση των συμφερόντων της χώρας και όχι η μεταβολή της σε λάφυρο στα χέρια των λυμεώνων της Κουμουνδούρου, θα είχε επιστρατεύσει ό,τι πιο σημαντικό σε ανθρώπινο δυναμικό διαθέτει η ελληνική κοινωνία. Θα είχε συγκροτήσει πριν από την άνοδό της στην εξουσία μια κρίσιμη μάζα στελεχών με γνώση και σκέψη, προκειμένου να αναλάβουν τη διακυβέρνησή της.

Αντ’ αυτού, επέλεξε όλα τα παρασιτικά στοιχεία της βαθιάς Αριστεράς για να στελεχώσουν τους κρίσιμους τομείς του πολιτικού συστήματος και του κράτους. Τα οποία όχι μόνον δεν γνώριζαν το παραμικρό από το αντικείμενο που είχαν να διαχειρισθούν, αλλά ούτε την πρόθεση είχαν να μάθουν, ή την ικανότητα να απολακτίσουν τις παλαιές τους έξεις και να υπηρετήσουν την χώρα.

21.04.2018

Πηγή: SLpress.GR